

- stwierdzenie nieważności wszelkich decyzji, które Parlament Europejski mógł wydać na dalszych etapach tej procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu NPE-15.8;
- stwierdzenie, że zamówienie (zamówienia) udzielone ewentualnie na podstawie tej procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w odniesieniu do NPE-15.8 jest (są) nieważne;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu pokrycie kosztów postępowania, w tym kosztów pomocy prawnej poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 102, 103 i 104 ust. 2 rozporządzenia finansowego oraz art. 134 ust. 1 (c) zasad stosowania, które jej zdaniem prowadzi do nieważności decyzji wydanej w nieznanym dniu w sprawie wszczęcia procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu.

Zdaniem strony skarżącej Parlament Europejski nieprawidłowo i w sposób sprzeczny z prawem zastosował procedurę negocjacyjną bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, w ramach której powinien był stwierdzić, że procedura ta jest procedurą o wyjątkowym charakterze, której zastosowanie musi być prawnie uzasadnione (także biorąc pod uwagę ciążący na Parlamencie Europejskim obowiązek zapewnienia, by wszystkie zamówienia publiczne podlegały procedurze przetargowej w jak najszerszym zakresie, por. art. 102 ust. 2 rozporządzenia finansowego). Takie uzasadnienie zdaniem strony skarżącej nie zostało przez Parlament Europejski przedstawione. Nie istniały także żadne względy pilnej konieczności, wynikłej z nieprzewidzianych zdarzeń, niezależnych od Parlamentu Europejskiego [co jest wymagane dla zastosowania art. 134 ust. 1 lit. c) zasad stosowania].

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2015 r. – Sopra Steria Group/Parlament

(Sprawa T-182/15)

(2015/C 262/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sopra Steria Group SA (Annecy-le-Vieux, Francja) (przedstawiciele: A. Verlinden, R. Martens i J. Joossen, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego wydanej w niewiadomej dacie, doręczonej pismem z dnia 13 lutego 2015 r. o wykluczeniu IBI IUS z części 2 oraz wykluczeniu STEEL z części 3 postępowania przetargowego PE/ITEC-ITS14;
- stwierdzenie nieważności umów zawartych z innymi oferentami w wyniku tej decyzji o wykluczeniu;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania, w tym kosztami wynagrodzenia adwokata poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia przez Parlament Europejski zasad przejrzystości, proporcjonalności i równego traktowania w rozumieniu art. 102 ust.1 rozporządzenia finansowego, naruszenia kryteriów wykluczenia, o których mowa w art. 107 ust.1 lit. a) i b) rozporządzenia finansowego, naruszenia art. 158 ust. 3 zasad wykonawczych oraz naruszenia przez Parlament Europejski specyfikacji warunków zamówienia w związku z przetargiem ITS14, co doprowadziło do nieważności decyzji wydanej w niewiadomej dacie i doręczonej pismem z dnia 13 lutego 2015 r. o wykluczeniu IBI IUS z części 2 oraz wykluczeniu STEEL z części 3 postępowania przetargowego ITS14.

W pierwszej części jedynego zarzutu skarżąca twierdzi, że Parlament Europejski nieprawidłowo zastosował specyfikacje warunków zamówienia w związku z przetargiem ITS14 i ogólny wymóg proceduralny *patere legem quam ipse fecisti* oraz naruszył art. 107 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia finansowego wykluczając skarżącą i w związku z tym konsorcjum IBI IUS w odniesieniu do części 2 i konsorcjum STEEL w odniesieniu do części 3 postępowania przetargowego ITS14, z uwagi na podnoszony (lecz niewykazany) potencjalny konflikt interesów oraz z uwagi na podnoszone (lecz niewykazane) nieprzekazanie informacji Parlamentowi Europejskiemu.

W drugiej części pierwszego zarzutu (podniesionej posiłkowo), skarżąca twierdzi, że Parlament Europejski naruszył zasady przejrzystości, proporcjonalności i równego traktowania (niedyskryminacji) w rozumieniu art. 102 ust. 1 rozporządzenia finansowego wykluczając skarżącą i w związku z tym konsorcjum IBI IUS w odniesieniu do części 2 oraz konsorcjum STEEL w odniesieniu do części 3 postępowania przetargowego ITS14 z uwagi na podnoszony (lecz niewykazany) potencjalny konflikt interesów oraz z uwagi na podnoszone (lecz niewykazane) nieprzekazanie informacji Parlamentowi Europejskiemu.

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Trivisio Prototyping/Komisja

(Sprawa T-184/15)

(2015/C 262/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Trivisio Prototyping GmbH (Trewir, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Bartosch i A. Böhlke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2015) 633 wersja ostateczna z dnia 2 lutego 2015 r. w sprawie odzyskania kwoty 385 112,19 EUR wraz z odsetkami należnej od Trivisio Prototyping GmbH;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: błędna ocena stanu faktycznego

- Strona skarżąca twierdzi między innymi, że w momencie podpisywania porozumień w sprawie pomocy finansowej ULTRA („Ultra portable augmented reality for industrial maintenance applications”), IMPROVE („Improving Display and Rendering Technology for Virtual Environments”) i CINESPACE („Experiencing urban film and cultural heritage while on-the-move”) Komisja wiedziała o zaangażowaniu rosyjskich inżynierów lub w każdym razie powinna była o tym wiedzieć. Dodaje, iż odzyskanie żądanej kwoty stanowi w tych okolicznościach nadużycie.

2. Zarzut drugi: brak naruszenia reguł określonych w załączniku 2 do porozumień w sprawie pomocy finansowej dotyczących zlecenia podwykonawstwa przez stronę skarżącą

- Strona skarżąca utrzymuje, że między nią a każdorazowym pracodawcą rosyjskich inżynierów – niezależnie od faktu, że chodziło tu o różne osoby prawne – istniał stosunek kontroli, tak że reguły załącznika II do porozumień w sprawie porozumień finansowych dotyczące zlecenia podwykonawstwa nie zostały naruszone.

3. Zarzut trzeci: posiłkowo, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań

- Posiłkowo, broniąc się przed kwestionowanym odzyskaniem spornej kwoty, strona skarżąca powołuje się na zasadę uzasadnionych oczekiwań.
-